

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 334/07-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. apríla 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti J. Š., H., zastúpenej advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 142/07 z 21. augusta 2007 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. Š. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 142/07 z 21. augusta 2007 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 142/07 z 21. augusta 2007 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trnave j e p o v i n n ý uhradiť J. Š. trovy právneho zastúpenia v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jej

právneho zástupcu JUDr. J. G., Advokátska kancelária, T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 334/07-7 z 3. decembra 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. Š., H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 Co 142/07 o náhrade trov konania z 21. augusta 2007.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že uznesením krajského súdu č. k. 24 Co 142/07-47 z 21. augusta 2007 jej neboli priznané ňou vyčíslené trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia s poukazom na skutočnosť, že predmetom konania vedeného Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 27 C 71/06 bola ochrana vlastníckeho práva, pričom cenu tohto práva podľa názoru krajského súdu nie je možné vyjadriť v peniazoch, a preto treba náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia priznať podľa § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a nie podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vychádzajúcej z ceny nehnuteľnosti, ktorú v konaní žiadala navrhovateľka vypratať.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 21. januára 2008 krajský súd, aby sa k sťažnosti vyjadril. Predsedníčka krajského súdu vo vyjadrení k sťažnosti

z 20. februára 2008 (sp. zn. Spr 72/08, doručenom ústavnému súdu 27. februára 2008) okrem iného uviedla:

„Krajský súd v Trnave vo veci zastáva stanovisko, že pri stanovovaní súdneho poplatku i pri rozhodovaní o trovách konania je potrebné vychádzať z predmetu sporu odlišne, i keď v danom prípade predmetom sporu nebolo určenie vlastníckeho práva formou výroku, kto je vlastníkom, príp. vydanie nehnuteľnosti, ale jej vypratanie. V danej veci spor o vlastnícke právo nevznikol, súd ho neriešil, riešil len to, či odporkyňa má právo užívať predmetnú nehnuteľnosť, ktorý inštitút je odlišný ako určenie vlastníckeho práva. Stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR z 20.6.2002 spis.zn.Cpj/20/2000, na ktoré sťažovateľka poukazuje, rieši odlišnú právnu problematiku a to spôsob vymerania súdneho poplatku zo žaloby o vypratanie nehnuteľnosti. Aplikácie príslušných právnych predpisov, na ktoré sťažovateľka poukazuje sa v praxi neosvedčili, javili sa byť pre povinné osoby nespravodlivé a neprimerane zaťažujúce i majetkovú sféru účastníkov v rámci vyrubenia súdnych poplatkov a náhrady trov konania, preto ako prekonaný bol zmenený poslednou novelizáciou zákona o súdnych poplatkoch zákonom č. 273/2007 Z. z. konkrétne v pozn. č.1 v položke 1 a 2 sadzobníka súdnych poplatkov.

Preto postup krajského súdu pri prejednaní tohto odvolania sťažovateľky, ako i aplikácia procesných predpisov bola Krajským súdom v Trnave uskutočnená správne.“

Predsedička krajského súdu vo vyjadrení vyslovila súhlas, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci.

Podaním doručeným ústavnému súdu 7. marca 2007 sa právny zástupca sťažovateľky vyjadril k stanovisku krajského súdu, v ktorom vyslovil svoj nesúhlas s názorom krajského súdu, podľa ktorého v danej veci spor o vlastnícke právo nevznikol, krajský súd ho preto neriešil, riešil len to, či odporkyňa má právo užívať predmetnú nehnuteľnosť, pričom vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol:

„Takéto tvrdenie je priamo v rozpore s tým, čo uviedol Krajský súd v Trnave v odôvodnení uznesenia č.k. 24 Co 142/2007 – 47 zo dňa 21.8.2007, kde poukázal na skutočnosť, že predmetom konania pred Okresným súdom v Trnave pod č.k. 27C 71/06 bola ochrana vlastníckeho práva a vypratanie nehnuteľnosti a takýto záver nemá oporu ani s poukazom na podanú žalobu, kde je jasne navrhovateľkou vymedzené, čo ňou sleduje.

Žaloba so žalobným petitom smerujúcim k právu odporkyne užívať predmetnú nehnuteľnosť podaná nebola, súd ju preto riešiť v žiadnom prípade nemohol (odporkyňa žiaden úkon ani v priebehu konania v tomto smere neurobila).

Z odôvodnenia návrhu navrhovateľky je celkom jasné, že sledovala iba ochranu svojho vlastníckeho práva prostredníctvom žaloby na vypratanie nehnuteľnosti, pričom svoj žalobný petit formulovala v súlade so závermi súdnej praxe“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

1. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity,

ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy) (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

Úlohou ústavného súdu bolo teda preskúmať zlučiteľnosť interpretácie a aplikácie na vec sa vzťahujúcich všeobecne záväzných právnych predpisov a sťažovateľkou napadnutého uznesenia krajského súdu vo vzájomnej súvislosti a pri rešpektovaní základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd preskúmal sťažovateľkou napadnuté uznesenie krajského súdu.

2. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: „*Keďže predmetom tohto konania vymedzeným podanou žalobou je ochrana vlastníckeho práva v zmysle § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom cenu tohto práva podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné vyjadriť v peniazoch, základná sadzba tarifnej odmeny za poskytnutie právnej služby advokátom odporkyni je potrebné vyčísliť v zmysle cit. § 11 ods. 1 jednou trinástinou výpočtového základu. (...) Keďže právny zástupca odporkyne (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľka, pozn.) v rozpore s vyššie uvedeným odôvodnením vyčíslil náhradu trov konania z ceny nehnuteľnosti 369.000,- Sk podľa § 10 ods. 1 cit. vyhlášky, odvolací súd mu náhradu trov v celom ním uplatnenom rozsahu (17.656,-Sk) nepriznal.*“.

Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Podľa § 11 ods. 1 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie o priznaní náhrady trov právneho zastúpenia je závislé od posúdenia otázky, či predmet konania pred všeobecným súdom je oceniteľný peniazmi.

Podstata sťažnosti spočíva v tvrdení sťažovateľky, že krajský súd porušil jej práva, keď nepostupoval pri priznaní trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v súlade s bežne zaužívanými postupmi, ale použil svojský arbitrárny výklad zakladajúci sa na ľubovôli, ktorý žiadnym spôsobom neodôvodnil.

Sťažovateľka v rámci argumentácie poukázala na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 20. júna 2002 sp. zn. Cpj 20/2000, ktoré uviedlo:

„V občianskoprávnom sporovom konaní, ktoré je ovládané dispozičnou zásadou, platí, že súd je viazaný žalobou (porovnaj § 153 ods. 2 O. s. p.), čo znamená nielen neprekročiteľnosť navrhovaného súdneho výroku, ale i viazanosť tzv. skutkom, to je žalobnými (§ 79 ods. 1 O. s. p.) a inými (§101 ods. 1 O. s. p.) tvrdeniami o právne významných skutočnostiach, z ktorých žalobca vyvodzuje uplatnený nárok. To, čo možno žalobou uplatniť, t. j. akého výroku sa môže žalobca od súdu s úspechom domáhať, stanoví § 80 O. s. p. Návrhom na začatie konania (žalobou) možno tiež uplatniť, aby bolo rozhodnuté o splnení povinnosti, ktorá vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo z porušenia práva .

Súdna ochrana vlastníckeho práva sa uskutočňuje aj prostredníctvom žaloby na vydanie veci (actio reivindicatia), ako žaloby na plnenie [§ 80 písm. b) O. s. p.]. Žaloba na vydanie veci je žaloba, ktorou sa vlastní hmotnej veci (či už ide o osobu fyzickú či právnickú) domáha ochrany proti tomu, kto mu ju neoprávnene, t. j. bez právneho dôvodu, zadržuje, zbavuje tak vlastníka možnosti výkonu vlastníckeho práva a zároveň mu odmieta vec vydať.

Konštantným záverom súdnej praxe je (porovnaj rozh. č. 53/1973, str. 186-187 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk), že ochranu vlastníckeho práva, ak ide o nehnuteľnosť, nemožno sprostredkovať žalobou na vydanie vec, lebo výrok jej zodpovedajúceho súdneho rozhodnutia by nemohol byť materiálne vykonateľný. (...)

Právo na vydanie nehnuteľnej veci (§126 Občianskeho zákonníka), resp. na vrátenie vzájomného plnenia z neplatnej zmluvy (§ 457 Občianskeho zákonníka) sa v súdnom konaní teda realizuje žalobou na vypratanie nehnuteľnosti.(...)

Ak ide o konanie o žalobách na vypratanie nehnuteľnosti, sú predmetom konania, t. j. tým, čoho sa účastník pri procesnej ochrane svojho subjektívneho práva (oprávneného záujmu) domáha, skutočnosti, na ktorých sa zakladá ochrana vlastníckeho práva, včítane jeho predmetu, ktorý tvorí oceníteľnú hmotnú vec. Možno preto uzavrieť, že oceníteľnosť nehnuteľnej veci je potom aj rozhodujúca na účely stanovenia poplatku za konanie

o vypratanie nehnuteľnosti.“ (rovnako aj v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. M Cdo 182/2002).

Argumentáciu krajského súdu obsiahnutú vo vyjadrení k sťažnosti z 20. februára 2008 a spočívajúcu v poukázaní na skutočnosť, že pri stanovovaní súdneho poplatku i pri rozhodovaní o trovách konania treba vychádzať z predmetu sporu odlišne, i keď v danom prípade predmetom sporu nebolo určenie vlastníckeho práva formou výroku, kto je vlastníkom, prípadne vydanie nehnuteľnosti, ale jej vypratanie, a že v danej veci spor o vlastnícke právo nevznikol, krajský súd ho neriešil, riešil len to, či odporkyňa má právo užívať predmetnú nehnuteľnosť, ktorý inštitút je odlišný ako určenie vlastníckeho práva, ústavný súd neakceptoval. Na základe zistení ústavného súdu zo súvisiaceho spisu je nepochybné, že uplatnenou žalobou sa navrhovateľka domáhala ochrany svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti proti sťažovateľke, ktorá uvedenú nehnuteľnosť neoprávnene zadržovala, a to žalobou o vypratanie nehnuteľnosti. K rovnakým skutkovým záverom dospel v odôvodnení napadnutého uznesenia aj krajský súd, keď uviedol, že *„Z obsahu spisu bolo zistené, že navrhovateľka sa podanou žalobou domáhala, aby odporkyni bola uložená povinnosť vypratať nehnuteľnosť – označený dom a súvisiaci pozemok do troch dní od právoplatnosti rozsudku s odôvodnením, že navrhovateľka je vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti ...“*.

Rovnako sa ústavný súd nestotožňuje s tvrdením krajského súdu, že citované stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu rieši odlišnú právnu problematiku, a to spôsob vymierania súdneho poplatku zo žaloby o vypratanie nehnuteľnosti. Podľa názoru ústavného súdu z pohľadu prerokúvanej veci nie je dôležité, že uvedené stanovisko rieši problematiku vyberania súdnych poplatkov v konaniach o žalobách o vypratanie nehnuteľnosti, ale jeho záver, že v uvedených konaniach sú predmetom konania skutočnosti, na ktorých sa zakladá ochrana vlastníckeho práva, vrátane jeho predmetu, ktorý tvorí oceníteľnú hmotnú vec.

Ústavný súd neakceptoval ani argumentáciu krajského súdu spočívajúcu v poukázaní na skutočnosť, že aplikácia *„...príslušných právnych predpisov, na ktoré sťažovateľka poukazuje sa v praxi neosvedčili, javili sa byť pre povinné osoby nespravodlivé*

a neprimerane zaťažujúce i majetkovú sféru účastníkov v rámci vyrubenia súdnych poplatkov a náhrady trov konania, preto ako prekonaný bol zmenený poslednou novelizáciou zákona o súdnych poplatkoch zákonom č. 273/2007 Z. z. konkrétne v pozn. č.1 v položke 1 a 2 sadzobníka súdnych poplatkov.“, keďže citovaný zákon vstúpil do účinnosti 1. júla 2007 a v zmysle jeho ustanovenia § 18a ods. 1 z poplatkových úkonov navrhnutých do 30. júna 2007 alebo za konania začaté do 30. júna 2007 sa vyberajú poplatky podľa doterajších predpisov, i keď sa stanú splatnými po 30. júni 2007, ak nie je ďalej ustanovené inak. Vzhľadom na skutočnosť, že úkony právnej služby boli v predmetnej veci poskytnuté v období pred 1. júlom 2007, je nepochybné, že krajský súd nemohol ani analogicky postupovať a použiť ustanovenia uvedeného zákona na posúdenie predmetu konania, ktoré sa začalo pred okresným súdom 3. júla 2006.

K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované (II. ÚS 243/05), pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania.

Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, II. ÚS 243/05).

Krajský súd však na rozdiel od uvedenej argumentácie a princípov vyslovil v odôvodnení napadnutého uznesenia, že predmetom konania vymedzeným podanou žalobou o vypratanie nehnuteľnosti je ochrana vlastníckeho práva, avšak súčasne v rozpore so závermi súdnej praxe dospel k názoru, že cenu tohto práva nie je možné vyjadriť v peniazoch, bez toho, aby to akýmkoľvek spôsobom odôvodnil.

Právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy (rovnako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zabezpečené aj procesnými zárukami, medzi ktoré patrí i právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré vyžaduje, aby rozhodnutie bolo náležite odôvodnené. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav vecí.

Aplikujúc východiská svojej konštantnej judikatúry a svoje vlastné zistenia v tomto prípade na uznesenie krajského súdu sp. zn. 24 Co 142/07 z 21. augusta 2007 ústavný súd dospel k záveru, že je nedostatočne odôvodnené a vykazuje znaky arbitrárnosti, teda je z ústavného hľadiska neakceptovateľné. Krajský súd tým, že vyslovil, že predmetom konania vymedzeným podanou žalobou o vypratanie nehnuteľnosti je ochrana vlastníckeho práva, a súčasne v rozpore so závermi súdnej praxe dospel k právnomu názoru, že cenu tohto práva nie je možné vyjadriť v peniazoch, bez toho, aby to akýmkoľvek spôsobom odôvodnil a na základe takéhoto právneho záveru aplikoval procesnoprávnu normu, konal v rozpore s uvedenou požiadavkou predvídateľnosti práva a svojím konaním porušil základné právo sťažovateľky zakotvené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasťou uvedených práv je totiž nepochybne aj postulát, aby sa súd právne korektne a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu však predmetné rozhodnutie uvedené atribúty nespĺňa.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Keďže napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 24 Co 142/07 z 21. augusta 2007 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd toto uznesenie zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde], v ktorom bude viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

V ďalšom postupe je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v odôvodnení tohto nálezu. Krajský súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka neuplatnil návrh na primerané finančné zadost'učinenie v zmysle § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde a nepožadovala priznať primerané finančné zadost'učinenie, preto sa ústavný súd touto zákonnou možnosťou vzhľadom na viazanosť petitom sťažnosti sťažovateľky podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde nezaoberal.

Ústavný súd rozhodol napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastúpením advokátom JUDr. J. G. v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2006, ktorá bola 17 822 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava

zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky v sume 2 970 Sk (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 178 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada trov konania predstavuje celkovú sumu 6 296 Sk, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2008